

واکاوی آموزه روح‌القدس در کلیسای پنطیکاستی

محمدحسین طاهری آکردی*

یاسر ابوزاده گنجابی**

[تاریخ دریافت: ۱۳۹۷/۱۰/۱۲؛ تاریخ پذیرش: ۱۳۹۷/۱۲/۱۸]

چکیده

جنبش پنطیکاستی که در اوایل قرن بیستم و با تأکید بر روح‌القدس شکل گرفته است، بر مبنای آیات کتاب مقدس و تعالیم رهبران و متفکرانش، به حضور پویای روح‌القدس در این کلیسا معتقد است و از این نکته در تبشیر آیین خود استفاده می‌کند. این تحقیق با بررسی اسناد کتاب مقدسی و منابع پنطیکاستی نشان می‌دهد آنچه پنطیکاستی‌ها به عنوان اصلی‌ترین نکته در تبشیر خود، به آن استدلال می‌کنند، با آیاتی از کتاب مقدس منافات دارد. تجربه‌محور بودن پنطیکاستی‌ها، اساس غیرکتاب مقدسی آموزه روح‌القدس و از بین بردن شخصیت حقیقی روح‌القدس از جمله نتایج این تحقیق است.

کلیدواژه‌ها: روح‌القدس، کلیسای پنطیکاستی، تبشیر، تعمید در روح‌القدس، کتاب مقدس.

مقدمه

مسیحیت پنطیکاستی فرقه‌ای است پروتستانی که افرادی همچون چارلز فاکس پرهام و ویلیام جی سیمور در ابتدای قرن بیستم در آمریکا تأسیس کردند (Liardon, 2006: 11). این فرقه همانند سایر فرقه‌های مسیحی تیشیری و همانند سایر فرقه‌های پروتستانی کتاب مقدس محورند (House, 2006: 12-13; Robson, 2012: 70). اعتقاد به روح القدس و اینکه بشر می‌تواند به واسطه تجربه قدرتمند تعمید به دست روح القدس، بر زندگی مقدس قدرت پیدا کند، از جمله مهم‌ترین عقاید پنطیکاستی‌ها محسوب می‌شود (Keen, 1895: 30).

روح القدس، اولین و مهم‌ترین عامل در تیشیر پنطیکاستی و قدرت محرکه تمام فعالیت‌های تیشیری است (Anderson, 2004: 234). همان‌گونه که پنطیکاستی‌ها معتقدند، کلیسا را مسیح به وجود آورد و روح القدس در روز پنطیکاست قدرت بخشید و به سرعت به عنوان نیرویی قدرتمند در سراسر جهان منتشر شد. عطایای روح القدس در روز پنطیکاست و حتی پس از آن، بذره‌های قدرتمند جنبش تیشیری را در قرن اول پاشید؛ جنبشی که همتایی در تاریخ دوهزارساله کلیسا نداشته است. از این‌رو پنطیکاستی‌ها معتقدند نزول روح القدس بر آنها در روز پنطیکاست، در واقع همان تیشیر روح القدس است، و افرادی که در آن روز از روح القدس پر شده‌اند اولین کلیسای مسیحی و اولین جامعه تبلیغی را تشکیل داده‌اند (Miller, 2005: 229). به باور پنطیکاستی‌ها، وقتی شخص مؤمن از روح القدس پُر می‌شود، شهود درونی برایش حاصل می‌شود، و قادر به غریبه‌گفتاری (Glossolalia) یا «تکلم به زبان‌ها» (Speaking in Tongues) خواهد بود، شفابخشی الهی را تجربه می‌کند، و قدرت پیش‌گویی به دست می‌آورد (Macchia, 2006: 20; Miller, 2012: 3).

این نکته پنطیکاستی‌ها را بر آن داشته تا در روش‌های تیشیری خود ارزش والایی برای نقش قدرتمند روح القدس در نظر بگیرند؛ زیرا، همان‌طور که در کتاب مقدس آمده، هم لوقا و هم پولس پذیرفته‌اند که تیشیر بدون حضور قدرتمند و رهبری فعال روح القدس امکان ندارد. تاریخ تیشیر پنطیکاستی‌ها نیز مؤید همین مطلب است و جنبش پنطیکاستی از زمان شکل‌گیری‌اش جنبشی تیشیری بوده و بر نقش بی‌بدیل روح القدس، به عنوان قدرت برانگیزاننده‌ای در پشت تمام فعالیت‌های تیشیری، تأکید می‌کرده است (Anderson, 2013: 206; Ibid., 2005: 31). پیشرفت توقف‌ناپذیر پنطیکاستی‌ها

نیز نشان می‌دهد که آنها بدون نگرانی و با ناچیزپنداشتن سختی‌ها، با شجاعت و جسارت، در سایه راهنمایی‌های روح‌القدس به امور تبلیغی خود ادامه می‌دهند. رزول فلور (Roswell Flower)، یکی از رهبران پنطیکاستی آمریکای شمالی در سال ۱۹۰۸، می‌نویسد: «هنگامی که روح‌القدس به قلب‌هایمان وارد می‌شود، روح تبشیر نیز همراه آن می‌آید، آنها جدایی‌ناپذیرند... از این رو رساندن پیام به قلب‌های گرسنه در این سرزمین و دیگر سرزمین‌ها نتیجه طبیعی آن است» (Walker, 2010: 22; Anderson, 2004: 234; Ibid., 2005: 31).

با توجه به این مقدمه و مشخص شدن اهمیت نقش روح‌القدس در تبشیر، باید به چند مسئله کاربردی همچون تعمید به دست روح‌القدس، چگونگی دریافت تعمید، انجام دادن وظیفه تبشیر و چگونگی دریافت عطایا در تبشیر، که با نقش روح‌القدس در تبشیر مرتبط است، اشاره کرد. از این رو در این نوشتار، با توجه به اینکه در این موضوع تاکنون کار مدونی به زبان فارسی صورت نگرفته است، برآنیم تا با رویکردی تحلیلی زوایای مختلف این آموزه را بکاویم و در نهایت نقدهایی را که مخالفان این آموزه (غیرپنطیکاستی‌ها و احیاناً افراد بریده از جنبش پنطیکاستی) مطرح کرده‌اند، بررسی کنیم.

۱. تعمید به دست روح‌القدس

تعمید به دست روح‌القدس ممتازترین آموزه در الاهیات پنطیکاستی است که در مرکز این الاهیات قرار دارد (Porter, 1999: 34; Quebedeaux, 1976: 42-128) و پس از تعمید در آب، دومین مواجهه با خدا محسوب می‌شود که در آن مسیحیان قدرت مافوق طبیعی روح‌القدس را در زندگی‌شان دریافت می‌کنند. اولین مواجهه با خدا از طریق تعمید در آب است که از آن با عنوان «تعمید در بدن مسیح» نیز یاد می‌شود، و سبب بخشوده شدن گناهان و پاک‌شدن وجدان انسان، که اولین تغییر است، می‌شود (نک: اعمال رسولان ۲: ۳۸-۳۹). از این رو برخی تعمید در آب را مقدمه تعمید در روح‌القدس می‌دانند (Quebedeaux, 1976: 131).

تعمید روح‌القدس یا پُرشدن از روح، شش بار در کتاب اعمال رسولان آمده (Turney, 2011: 23) و برای اولین بار نیز در همین کتاب گزارش شده است (اعمال رسولان ۲: ۴). این نوع تعمید حکم و امری کتاب مقدسی است، چراکه هم مسیح و هم پولس

امر فرموده‌اند که از روح القدس پر شوید (نک: اعمال رسولان ۱: ۴-۵؛ افسسیان ۵: ۱۸؛ لوقا ۲۴: ۴۹؛ متی ۲۸: ۲۰) و تجربه‌ای است برای همه نسل‌های مسیحی. همه باید از روح القدس پُر شوند؛ زیرا خداوند می‌خواهد همه انسان‌ها همانند مسیح زندگی کنند (اول یوحنا ۲: ۶)؛ زندگی‌ای که سرشار از محبت (متی ۵: ۴۳-۴۴) و پاکی و قداست (اول پطرس ۱: ۱۵-۱۶) باشد.

در نتیجه، تعمید به دست روح القدس تجربه‌ای قدرتمند از سوی خدا است که زندگی انسان را تغییر می‌دهد، به گونه‌ای که طی آن خداوند مؤمن را می‌پوشاند (نک: لوقا ۲۴: ۴۹؛ اعمال ۱: ۸ و ۲: ۱-۴) و از قدرت و حضور خود لبریز می‌کند (Keen, 1895: 32; Turney, 2011: 17). البته در کتاب مقدس از تعمید به دست روح القدس با تعبیری همچون «قدرتی از بالا»، «پوشیده‌شدن از قدرت» (لوقا ۲۴: ۴۹)، و «بیرون‌ریزی روح» (اعمال رسولان ۲: ۱۶-۱۸ و ۳۳ و ۱۰: ۴۵ و اشعیا ۴۴: ۲-۳) نیز یاد شده است. به عبارت دیگر، تعمید در روح القدس تجربه‌ای روحانی است که در آن خداوند (روح القدس) خودش با قدرت بر قدیس مؤمن وارد شده و وی از روح خدا لبریز می‌شود. در این تجربه فرد مؤمن همانند اسفنجی که به یک‌باره از آب لبریز می‌شود، احساس می‌کند که از روح القدس پر شده است (Dunn, 2010: 27).

چرا تعمید در روح القدس در زندگی مؤمنان این قدر مهم است؟ زیرا:

۱. منبع مسیحی قدرت برای زندگی و خدمت است (اعمال رسولان ۱: ۸ و ۴: ۳۱-۳۳).
۲. وقتی فرد تعمید در روح می‌شود قدرت برای شهادت و گواه‌شدن دارد (اعمال رسولان ۱: ۸).

۳. در این صورت فرد قادر به انجام دادن برخی امور می‌شود (Bresee & Pierce, 1908: 64; House, 2006: 147)، از جمله غلبه بر وسوسه‌ها و قدرت یافتن بر تقدس شخصی (رومیان ۱: ۴ و ۸: ۱۳؛ دوم تسالونیکیان ۲: ۱۳)؛ قدرت بر قرأت دعای مؤثرتر (لوقا ۱۱: ۱-۱۳ و رومیان ۸: ۲۶-۲۸)؛ عشق بیشتر و رابطه‌ای نزدیک‌تر با خدا (رومیان ۵: ۵ و ۸: ۱۵-۱۶)؛ فهم بهتر کلام خدا (اول قرنتیان ۲: ۴؛ یوحنا ۱۴: ۲۶ و ۱۳: ۱۶)؛ خطابه تأثیرگذارتر (اعمال رسولان ۴: ۸ و ۳۱؛ اول قرنتیان ۲: ۴)؛ همانند کارهای مسیح (یوحنا ۱۴: ۱۲ و ۱۶: ۷)؛ صدای خدا را واضح‌تر تشخیص دادن (رومیان ۸: ۱۶)؛ کامل‌تر شدن پرستش (یوحنا ۴: ۲۴) (see: Wigglesworth, 2001: 89).

۴. و در نهایت تعمید به دست روح القدس مزایایی برای فرد دارد (Turney, 2011: 21)؛ مسیح را بهتر درک می‌کند (یوحنا ۱۴: ۱۵-۱۷ و ۱۶: ۱۴-۱۵)؛ بر زندگی مقدس قدرت

می‌باید (رومیان ۸: ۲ و ۱۳)؛ در دعاها و مشکلات زندگی به او کمک می‌شود (رومیان ۸: ۲۶-۲۷)؛ در سختی‌ها آسوده‌خاطر خواهد بود (رومیان ۸: ۲۶-۲۷)؛ در کشیشی قدرتمند می‌شود (اعمال رسولان ۴: ۳۳) و می‌تواند سایر عطایای روحانی را راحت‌تر دریافت کند (اول قرن‌تینان ۱۲: ۳-۱۱).

۲. دریافت تعمید روحانی (تعمید به دست روح‌القدس)

پنطیکاستی‌ها معتقدند تعمید به دست روح‌القدس سبب افزایش کارایی مُبَلِّغ در تبشیر می‌شود، چراکه هدف اولیه مسیح، صرفاً هدایت مردم آن زمان نبود، بلکه می‌خواست تمام دنیا را مسیحی کند (Miller, 2009: 59; Conradie, 2015: 68)، از این‌رو پرسش بسیار مهم و تعیین‌کننده در این زمینه این است که: چه کسانی این تجربه قدرت‌بخش را دریافت می‌کنند؟ در پاسخ به این پرسش ابتدا باید زمینه‌های کتاب مقدسی که بر اساس آنها این تجربه دریافت می‌شود، محل بحث قرار گیرد و سپس در ادامه درباره چگونگی دریافت روح‌القدس، بحث‌هایی مطرح شود (Miller, 2009: 301).

۲.۱. زمینه‌های دریافت روح‌القدس

وقتی کسی روح‌القدس را دریافت می‌کند مهم این است که او زمینه‌های کتاب مقدسی دریافت این تجربه را بفهمد (Ibid.: 302). از این‌رو، متن مقدس اشاره می‌کند که داشتن حداقل پنج عنصر مهم، برای دریافت روح‌القدس، ضروری است (Ibid.: 302-305):

الف. دعا از صمیم قلب

کتاب مقدس در این زمینه می‌گوید تعمید روح‌القدس در حال دعا برای فرد حاصل می‌شود. «اما چون تمامی قوم تعمید یافته بودند و عیسی هم تعمید گرفته دعا می‌کرد، آسمان شکافته شد و روح‌القدس به هیئت جسمانی، مانند کبوتری بر او نازل شد و آوازی از آسمان در رسید که تو پسر حبیب من هستی که به تو خوشنودم» (لوقا ۳: ۲۱-۲۲). «پس حنّانیا رفته، بدان خانه درآمد و دست‌ها بر وی گذارده، گفت، ای برادر شاول خداوند، یعنی عیسی که در راهی که می‌آمدی بر تو ظاهر گشت، مرا فرستاد تا بینایی یابی و از روح‌القدس پر شوی. در ساعت از چشمان او چیزی مثل فلس افتاده، بینایی یافت و برخاسته، تعمید گرفت» (اعمال رسولان ۹: ۱۷-۱۸).

در شهر قیصریه یک افسر رومی به نام کرنیلیوس زندگی می‌کرد که فرمانده هنگی بود معروف به «ایتالیایی». او شخصی خداپرست و پرهیزکار بود و خانواده‌ای خدا ترس داشت. کرنیلیوس همیشه با سخاوت به فقرای یهودی کمک می‌کرد و به درگاه خدا دعا می‌نمود. یک روز، ساعت سه بعدازظهر، در رؤیا فرشته خدا را دید. فرشته نزد او آمد و گفت: «کرنیلیوس!»، کرنیلیوس با وحشت به او خیره شد و پرسید: «آقا، چه فرمایشی دارید؟». فرشته جواب داد: «دعاها و نیکوکاری‌های تو از نظر خدا دور نمانده است» (اعمال رسولان ۱۰: ۱-۴).

از این رو هر کسی که مایل است از روح القدس پر شود باید به خواندن دعا از صمیم قلب متعهد شود.

ب. تبشیر برای خدا یا «ازدواج با تبشیر»

مناسب‌ترین حالت برای دریافت تعمید از روح القدس، در سیاق تبشیر حاصل می‌شود. در کتاب اعمال رسولان ۱: ۸ آمده است: «تو قدرت خواهی یافت هنگامی که روح القدس بر تو وارد شود؛ و تو گواه من خواهی شد ... حتی در مناطق دوردست زمین. ولی آنچه لازم است بدانید این است که وقتی روح القدس بر شما نازل شود، قدرت خواهید یافت تا در اورشلیم، در سراسر یهودیه، سامره و تا دورترین نقطه دنیا درباره من شهادت دهید».

هنگامی که فرد با تبشیر خدا ازدواج کند، مجهز به نیروی قدرتمندی می‌شود که به او، برای تبشیر در سراسر دنیا، یاری می‌رساند. از این رو، آنهایی که در جست‌وجوی تعمید روحانی‌اند باید آموزش ببینند که هدف از تعمید، به‌دست‌آوردن قدرت معنوی برای مشارکت در تبشیر خدا است تا پیام‌رهای و نجات را به تمام ملت‌ها برسانند.

ج. جست‌وجو و تلاش معنوی

تعمید روح در سایه تلاش معنوی نیز به دست می‌آید، به این معنا که شخص حقیقتاً به دنبال یافتن خدا باشد. در موعظه بالای کوه مسیح گفت: «خوشا به حال گرسنگان و تشنگان عدالت، زیرا سیر خواهند شد» (متی ۵: ۶). در جایی دیگر مسیح فرمود:

«روز آخر که مهم‌ترین روز عید بود، عیسی با صدای بلند به مردم فرمود: هر که تشنه است، نزد من بیاید و بنوشد» (یوحنا ۷: ۳۷). از این‌رو، هر کس که تمایل دارد از روح‌القدس پر شود باید قلبش به سوی خدا باشد و صادقانه او را بجوید.

د. فروتنی و تواضع قلبی

اگر قلب انسان فروتن باشد می‌تواند تعمید روح‌القدس را دریافت کند. مسیح با تعمید پس از همه مردم، فروتنی خودش را نشان داد. پس از آن بود که روح‌القدس بر او نازل گردید و او برای کشیشی تدهین شد (لوقا ۳: ۲۱-۲۲). از این‌رو، غرور سبب تأخیر در دریافت روح‌القدس می‌شود. هر که می‌خواهد تعمید روح‌القدس را دریافت کند باید در مقابل خداوند تواضع نشان دهد.

ه. اطاعت و فرمان‌برداری

تعمید روح‌القدس هنگامی دریافت می‌شود که فرد مطیع خداوند باشد. پطرس به رهبران یهودی گفت خداوند روح‌القدس را به کسانی عنایت می‌کند که از او فرمان‌برداری کنند (اعمال ۵: ۳۲). در اطاعت از فرمان مسیح، حواریون در اورشلیم ماندند تا روح‌القدس را در موعد مقرر دریافت کنند (لوقا ۲۴: ۴۹؛ اعمال رسولان ۱: ۴-۵ و ۹: ۶-۸ و ۱: ۴؛ افسسیان ۵: ۱۸). باید دستورهای واضح او را اطاعت کرد. مسیح به کلیسایش دستور داد پیام را به همه ملت‌ها برسانند.

همان‌گونه که ملاحظه شد، تمام این پنج نکته با حضور و قدرت روح‌القدس در ارتباط‌اند (متی ۲۸: ۱۸-۲۰؛ مرقس ۱۶: ۱۵-۱۸؛ لوقا ۲۴: ۴۶-۴۹؛ یوحنا ۲۰: ۲۱-۲۲؛ اعمال رسولان ۱: ۸). به‌علاوه، دلالت و کاربرد اینها هم واضح است: «تعمید روح‌القدس برای آنهایی است که قلب‌هایشان را منزلگاه مسیح قرار دادند؛ برای ملت‌ها، و برای آنهایی است که قلب‌هایشان را برای فرمان‌برداری از فرامین مسیح آماده ساخته‌اند» (متی ۲۸: ۲۰). از این‌رو، آنهایی که آماده فرمان‌برداری از فرمان‌های مسیح‌اند اولین کاندیداهای دریافت تعمید روح‌القدس‌اند.

۲.۲. عمل دریافت روح‌القدس

همانند همه وعده‌های الهی، وعده روح‌القدس نیز به ایمان اختصاص دارد. پولس

به مؤمنان غلاطی یادآور شد که وعده دریافت روح‌القدس از طریق ایمان است (غلاطیان ۳: ۱۴). مسیح نیز گفته است که روح‌القدس بر کسی نازل می‌شود که مؤمن باشد (یوحنا ۷: ۳۷-۳۸). او گفته بود که نشانه‌های مافوق طبیعی، همانند تکلم به زبان‌ها، برای آنهایی خواهد بود که مؤمن باشند (مرقس ۱۶: ۱۷). با این اوصاف، عملاً می‌توان برای ایمان سه مرحله قائل شد (Miller, 2009: 305-306):

الف. درخواست ایمان: مسیح گفته است «آن‌قدر دعا کنید تا جواب دعایتان داده شود» (لوقا ۱۱: ۹). یکی از مراحل دریافت روح‌القدس درخواست از خدا برای دریافت عطیه ایمان است.

ب. دریافت ایمان: آنچه رابطه‌ای نزدیک با درخواست روح‌القدس دارد، عمل دریافت روح است. دریافت در این حالت نشان قطعی دریافت ایمان است. روح‌القدس در لحظه ایمان دریافت می‌شود. بر این مرحله می‌توان مثال پطرس را شاهد آورد، آن هنگام که به دستور مسیح از قایق پایین آمد و روی آب راه رفت (متی ۱۴: ۲۹).

ج. تکلم در ایمان: در روز پنطیکاست صدویست حواری از روح‌القدس پر شدند و شروع به تکلم کردند (اعمال رسولان ۲: ۴). در لحظه‌ای که آنها تکلم می‌کردند روح‌القدس بر آنها حلول کرده و در اطراف آنها بوده است. از این‌رو، هنگامی که شخصی از روح‌القدس پر می‌شود باید خیلی انتظار داشته باشد که تکلم به زبان‌ها نیز داشته باشد. کلماتی که او می‌گوید همانند مکالمه‌ای عادی از ذهن او نخواهند آمد، بلکه از عمق وجود و روحش می‌آیند. مسیح می‌گوید: «هر که به من ایمان بیاورد، از وجود او نهرهای آب زنده جاری خواهد شد» (یوحنا ۷: ۳۸).

از این‌رو، هنگامی که شخصی در حضور قرار می‌گیرد تا از روح پر شود، باید آرام باشد و قلبش را کاملاً در اختیار خدا قرار دهد. سپس با ایمان باید به دنبال درخواست روح‌القدس باشد، و کاملاً یقین داشته باشد که خداوند جوابش را خواهد داد. هنگامی که در حضور خدا است باید احساس حضور و آمدن روح‌القدس را درک کند. سپس از طریق آگاهی عمل ایمان، باید معتقد شود که او دریافت کرده است. در این زمان است که شروع به تکلم می‌کند و بدون هیچ‌گونه تقلایی کلمات مافوق طبیعی از دهانش خارج می‌شود (Miller, 2005: 309).

۳. انجام‌دادن وظیفه تبشیر

کسی که می‌خواهد به عنوان مُبلِّغ فعالیت کند، نه تنها باید خودش از روح‌القدس پر شود، بلکه باید دیگران را برای دریافت این تجربه رهبری کند. موفقیت بزرگ وی هنگامی است که مصمم باشد، و توانایی آن را داشته باشد که دیگران را به گونه‌ای رهبری کند که تماماً از روح خدا پر شوند. موفق‌شدن یا نشدن وی به میزان فعالیتی بستگی دارد که برای پُرشدن مؤمنان محلی از روح‌القدس انجام می‌دهد (Ibid.: 310-311).
بیشترین سهم در کارهای تبشیری در هر کشوری مربوط به امور معنوی است. توانایی مُبلِّغ در مقام رئیس و برنامه‌ریز، ممکن است مهم باشد، لیکن در مقابل اینکه او باید رهبری معنوی باشد بسیار کم‌رنگ‌تر است. از این رو، موظف است: اولاً ایمان را در مؤمنان تحریک کند (به جنب و جوش درآورد) و ثانیاً برای آنها فهم دقیقی از آنچه انتظار دارند از جست‌وجوی روح‌القدس برایشان اتفاق بیفتد، به دست دهد. یک راه این است که ایمانشان را با یادآوری سوگند و وعده‌ای که مسیح داده است تهییج کند: «هر کسی که درخواست کند دریافت می‌کند» (لوقا ۱۱: ۱۰). دیگر اینکه آنها را مجاب کند که اگر واقعاً دوباره متولد شوند، خداوند آماده است تا اختیاراً آنها را از روح خود پر کند. سپس باید دعاکردن برای دریافت روح‌القدس را به آنها آموزش دهد (Ibid.: 311-313).

۴. واکاوی آموزه روح‌القدس

مهم‌ترین آموزه در الاهیات پنطیکاستی، روح‌القدس و تعمید در روح‌القدس است (Bruner, 1997: 56). پنطیکاستی‌ها بر مبنای آنچه در کتاب اعمال رسولان ۲: ۴ آمده است، جایگاه والایی برای روح‌القدس قائل‌اند و در تعالیم خود بر نقش محوری روح‌القدس، تجربه تعمید و پُرشدن از او تأکید می‌کنند. اما آیا کتاب مقدس نیز بر این مطلب تا این حد تأکید می‌کند؟ بررسی کتاب مقدسی نکات فوق، اهمّ مباحثی است که در این بخش بیان می‌شود.

الف. تأملی در وضعیت حواریون قبل و بعد از دریافت روح‌القدس (روز پنطیکاست)

پنطیکاستی‌ها معتقدند حواریون قبل از دریافت روح‌القدس، ضعیف و کم‌ایمان،

بسیار متمرّد و ترسو بوده‌اند، لیکن از لحظه‌ای که روح‌القدس را دریافت کرده‌اند، شجاع، قوی و باایمان شدند. گرچه آنها قبلاً نیز مؤمن بودند، اما با دریافت روح‌القدس قدرت یافتند. از این‌رو پنطیکاستی‌ها معتقدند هر مؤمنی باید پنطیکاست شخصی خود را تجربه کند تا فرد قدرتمند خدا شود (Ebertshäuser, 2011: 6).

مسیحیان معتقدند «حواریون قبل از پنطیکاست تحت قانون و شریعت بودند. آنها هنوز به ماشیح معتقد بودند؛ چراکه ماشیح هنوز در زمین حضور داشت و مأموریتش به اتمام نرسیده بود. از این‌رو آنها به طور کامل نمی‌توانستند رابطه فرزندی را دریافت کنند» (Ibid.)، زیرا هنوز روح‌القدس بیرون‌ریزی نکرده بود (نک: یوحنا ۷: ۳۹). بنابراین، دریافت روح‌القدس قبل از پنطیکاست امکان نداشت. قبل از آنکه عمل مسیح تکمیل شود تسلادهنده نمی‌توانست بر حواریون نازل گردد. از طرف دیگر، برای روح خدا غیرممکن بود که بر افراد گنهکار، قبل از آنکه مسیح بر صلیب رود و خون بارزشش روی زمین ریخته شود، نازل گردد (Ibid.). از این‌رو حواریون قبل از پنطیکاست در اوضاع و احوال ویژه‌ای بودند و نباید آن را با بعد از آن مقایسه کرد. آنها قبلاً به مسیح مؤمن بودند و در روز پنطیکاست آن را به طور کامل دریافت کردند. از این‌رو استفاده از این نکته برای اثبات آنچه به تقدیس دوم، تعمید، معروف است، پذیرفتنی نیست (Ibid.).

ب. اقتباس آموزه‌ای مهم آن هم از کتاب اعمال رسولان: آری یا خیر؟

پنطیکاستی‌ها برای دفاع از آموزه‌های خود، کتاب اعمال رسولان را مبنا قرار داده و بر مبنای آنچه در این کتاب و در واقعه روز پنطیکاست آمده است به آموزه روح‌القدس معتقد شده و بر عطایای او تأکید می‌کنند. اما آیا می‌توان بر مبنای کتاب اعمال رسولان، الاهیات را تنظیم کرد؟ از نگاه برخی از محققان برای یافتن پاسخ این پرسش باید به سراغ کتاب مقدس برویم و مشخصه‌های کتاب اعمال رسولان را واکاوی کنیم، تا در نهایت به درک مناسبی از این متن مقدس دست بیابیم.

مشخصه‌های کتاب اعمال رسولان چنین است:

۱. اعمال رسولان برخلاف رساله‌های کتاب مقدس که در باب آموزه‌ها تعلیم می‌دهند، صرفاً کتابی تاریخی قلمداد می‌شود نه آموزه‌ای (Pohl, 2001: 17). زیرا رساله‌ها ابتدا نوشته شده و موضوع آنها نیز تعالیم و آموزه‌ها بوده است (نک: قرن‌تیان ۱۵: ۵۱-۵۲؛

افسیان ۳: ۱-۶). از طرف دیگر، کتاب اعمال کتابی درباره سیر تحول و آغاز شکل‌گیری کلیسا است. از این‌رو تمام حقیقت کلیسا در آن ثبت نشده است؛ و چون ممکن است تفاسیر غلطی درباره رویدادهایی که در آن ثبت شده است، صورت گیرد و در نتیجه با تفاسیر متعددی از یک کتاب روبه‌رو شویم، شایسته نیست تعالیم را بر مبنای اتفاقاتی که در کتاب اعمال رسولان آمده است بنا کنیم (Pohl, 2001: 18).

۲. این کتاب در واقع درباره ثبت تحول از عهد عتیق به عهد جدید (از عصر شریعت به عصر فیض کلیسا) است. اما چرا این کتاب، کتاب گذار است؟ برخی از دلایل چنین است:

الف. آیا شخص مؤمن در عصر کلیسا باید قبل از آنکه تعمید شود روح‌القدس را دریافت کند یا بعد از آن؟ در اعمال رسولان ۸: ۱۲-۱۷ و در ۱۹: ۵-۶ آمده است که آنها قبل از آنکه روح‌القدس را دریافت کنند تعمید شده بودند، اما در اعمال ۱۰: ۴۴-۴۸ آمده است که آنها بعد از دریافت روح‌القدس تعمید شده‌اند. هر دو عمل در کتاب اعمال آمده است. کدام یک صحیح است؟ (Pohl, 2001: 19).

ب. آیا شخص مؤمن می‌تواند بیشتر از یک بار تعمید در آب شود؟ در اعمال ۱۹: ۱-۷ آمده است که ۱۲ نفر از مردم افسس، که قبلاً تعمید شده بودند، به دست پولس دوباره تعمید شدند. چرا؟ آیا این عملی عادی در سراسر تاریخ کلیسا محسوب می‌شود؟ یا باید در اینجا شاهد گذار و تحولی باشیم؛ از معتقدان عهد عتیق به عصر کلیسا، در عصر کلیسا؟ همان‌گونه که در اعمال ۱۹-۱۷ آمده است این ۱۲ نفر از شاگردان یحیی تعمیددهنده بودند و در گذار به کلیسا آمدند و پولس این گذار را دریافته بود، و بنابراین دوباره آنها را تعمید داد (Pohl, 2001: 17; Ebertshäuser, 2011: 6).

۳. کتابی درباره ثبت آغاز عصر کلیسایی است؛ زیرا وقایع افتتاحی معمولاً منحصر به فردند. مثلاً در زمان شروع عصر شریعت روی کوه سینا اتفاقات غیرعادی رخ داد که دیگر تکرار نشد (تثنیه ۱۹: ۱۶-۱۸). از این‌رو نیازی نیست که چنین وقایعی در سراسر تاریخ کلیسا تکرار شود و اینکه خداوند به واسطه این واقعه، نقشه و برنامه جدیدی را معرفی کرد و ساختار جدیدی تشکیل داد که در عهد عتیق یافت نمی‌شد، اما شروعش از عصر رسولان بود (Pohl, 2001: 19-20).

در نتیجه از نگاه این دسته از محققان، بناگذاری آموزه مهمی همچون آموزه روح‌القدس بر کتاب اعمال رسولان شایسته نخواهد بود. حال این پرسش مطرح می‌شود که: کتاب مقدس درباره روح‌القدس چه می‌گوید؟ در عهد عتیق، هیچ نکته‌ای درباره دریافت روح‌القدس مطرح نشده است. زیرا در آن عصر بحث کلیسا مطرح نبوده است (Ebertshäuser, 2011: 4). در اناجیل چهارگانه نیز هیچ آموزه‌ای در این باره یافت نمی‌شود، گرچه وعده دریافت روح‌القدس، در روز پنطیکاست، در یوحنا ۷: ۳۹ داده شده است. در کتاب اعمال رسولان نیز نهایت چیزی که مطرح می‌شود، چند نکته درباره چگونگی دریافت روح‌القدس است (نک: رسولان ۲: ۳۸؛ ۱۰: ۴۷).

این آموزه به طور خاص در نامه‌های رسولان، به‌ویژه در نامه به غلاطیان ۳: ۲ و ۵ و ۱۴، آمده است. در این نامه‌ها گفته شده است که راه دریافت روح‌القدس از مجرای شریعت نیست، بلکه از راه ایمان به مسیح نجات‌دهنده است. از این‌رو در اولین لحظه‌ای که فرد به مسیح به عنوان پادشاه و منجی‌اش ایمان بیاورد روح‌القدس را دریافت می‌کند. در نتیجه دریافت روح‌القدس بسته به تغییر فرد است. از این‌رو این اعتقاد پنطیکاستی اشتباه است که فرد به واسطه حضور در جلسات کلیسایی و تلاش برای دریافت عطایا می‌تواند در هر بار دست‌یابی به عطایا، روح‌القدس را دریافت کند. روح‌القدس فقط یک بار، آن هم در لحظه ایمان به مسیح و تغییر حقیقی فرد، دریافت می‌شود (James, 2012: 6; Pohl, 2001: 21, 95; Ebertshäuser, 2011: 5).

ج. از بین رفتن شخصیت حقیقی روح‌القدس

اشتیاق پنطیکاستی‌ها برای دریافت چندباره روح‌القدس، سبب از بین رفتن شخصیت حقیقی او می‌شود. زیرا هدف از دریافت روح‌القدس به دریافت عطایا محدود شده است. گرچه در بیانیه‌های ایمان شخصیت حقیقی روح‌القدس تصویب شده، اما عمل پنطیکاستی‌ها برای دریافت چندباره روح‌القدس از او، همچون نیرو یا قدرتی غیرشخص‌وار (شخصیت حقوقی) یاد می‌شود. با این کار شخصیت الوهی و حقیقی او در معرض تردید قرار می‌گیرد و این نکته قطعاً نادرست است (Pohl, 2001: 43). زیرا با مراجعه به کتاب مقدس روشن می‌شود که در تمام آیاتی از کتاب مقدس که نامی از روح‌القدس در آنها برده شده (مثلاً متی ۴: ۱ و ۱۰: ۲۰ و ۲۸: ۱۹؛ مرقس ۱۳: ۱۱؛ لوقا ۱۲: ۱۲؛ یوحنا ۱۴: ۱۶-۱۷ و ۱۵: ۲۶ و ۱۳: ۱۶؛ اعمال رسولان ۵: ۳ و ۹ و ۱۰: ۱۹ و ۱۶: ۷ و ۱۸: ۵ و ۲۰: ۲۸؛

رومیان ۸: ۲۶؛ اول قرن‌تینان ۲: ۱۰ و ۱۱: ۱۲؛ افسسیان ۴: ۳۰؛ فیلیپیان ۱: ۱۹؛ اول تیموتائوس ۴: ۸؛ تیتس ۳: ۵؛ عبرانیان ۳: ۷ و ۹: ۸؛ یهودا ۴: ۵؛ دوم پطرس ۱: ۲۱؛ اول یوحنا ۵: ۶-۸؛ مکاشفه ۲: ۷ و ۲۲: ۱۷) از او به عنوان شخصیتی حقیقی یاد شده است، نه نیرویی قدرتمند و غیرحقیقی.

د. حقیقت تعمید در روح‌القدس بر مبنای نظر کتاب مقدس

همان‌گونه که در اولین نامه به قرن‌تینان ۱۲: ۱۳ آمده است، همه مؤمنان به مسیح، در لحظه تولد دوباره یا تغییر، با ایمان به مسیح روح‌القدس را دریافت می‌کنند و در واقع در روح‌القدس تعمید می‌شوند و بدین طریق می‌توانند بخشی از بدن مسیح (کلیسا) شوند و در مرگ و رستاخیز مسیح سهیم باشند (نک.: رومیان ۶: ۱-۱۱). از این‌رو بر مبنای نظر آلفرد اچ. پل، حقیقت تعمید همان ایمان به مسیح است، نه آنچه پنطیکاستی‌ها از آن با عنوان تجربه‌ای قدرتمند و احساسی یاد می‌کنند (Pohl, 2001: 95). وقتی به سراغ عبارات پنطیکاستی‌ها می‌رویم، می‌یابیم که معنای تعمید روح‌القدس به تجربه‌ای که همراه با احساسات عمیق، رؤیاهای و احساس قدرت و دیگر نشانه‌های جسمانی (مادی) است تغییر کرده است. تعمید واقعی آن است که از طریق تجربه یا احساس قابل درک نباشد. این عمل غیرمرئی روح‌القدس است که در لحظه‌ای که فرد تولد دوباره می‌یابد صورت می‌پذیرد و اصلاً قابل رؤیت یا درک و احساس نیست. از این‌رو هر فرد می‌تواند ثمره آن را در درون خود، بدون هر گونه احساسی، بیابد (Ebertshäuser, 2011: 10).

۵. برتر نشان دادن جایگاه تجربه، از مسیح و کتاب مقدس

از نگاه پنطیکاستی‌ها معیار حقیقت، تجربه است. کتاب مقدس نزد پنطیکاستی‌ها، وقتی با تجربه مقایسه شود، در رتبه دوم قرار می‌گیرد. البته این نگاه به این معنا نیست که آنها کتاب مقدس را دوست ندارند یا اعتمادی به آن ندارند. خیر، آنها به کتاب مقدس علاقه‌مندند و به آن اعتماد دارند. اما همیشه با نشان دادن کارهایی که تجربه کرده‌اند متذکر شده‌اند که تجربه برایشان از آنچه متن مقدس می‌گوید باارزش‌تر است (Davis, 2013: 49). لذا وقتی گرد هم می‌آیند تا عبادت کنند در جست‌وجوی احساسی باارزش و عالی هستند. آنها معتقدند این احساسات مثبت نشان‌دهنده حضور خداوند است و این حضور بر هر آنچه نوشته شده است، مثلاً متن مقدس، مقدم است (Ibid.).

جرج ا. وود (George O. Wood) یکی از رهبران کلیسای جماعت ربانی می‌نویسد: «در مقام شخصی پنطیکاست، رویکرد شهودی ما به کتاب مقدس در رفتار، با آنچه بیشتر برادران و خواهران انجیلی ما می‌گویند، متفاوت است. از نگاه ما، نقش تجربه همانند لیزی است که از طریق آن می‌توانیم به کتاب مقدس بنگریم» (Ibid.). مشکل این نگاه آن است که از ذهن‌گرایی (subjectivism) سر در می‌آورد. وقتی تجربه بزرگ‌ترین هدف شخص باشد، حقیقت ذهنی می‌شود، و کتاب مقدس نادیده انگاشته خواهد شد (Ibid.). جان ویمبر (John Wimber) می‌گوید: «چیزی در کتاب مقدس نیست که از این‌گونه پدیده‌هایی که می‌بینم حمایت کند، و هیچ چیزی را در سراسر تاریخ کلیسا سراغ ندارم که چنین چیزی - تجربه - داشته باشد. تجربه، پدیده‌ای منحصر به فرد است. تنها پاسخ انسان‌ها به خدا است» (Ibid.).

جالب اینجا است که آنچه ویمبر می‌گوید این است که تجربه‌محوری هیچ‌گونه جایگاهی در کتاب مقدس و در تاریخ مسیحیت ندارد. از این‌رو پنطیکاستی‌ها در این موضع کتاب مقدس را نادیده گرفته‌اند و تجربه و درخواست احساسات، منبع نهایی آنها برای حقیقت شده است. این نکته بدیهی است که تمایل به سمت احساس‌گرایی به تعصب و کوفته‌فکری منتهی می‌شود (Ibid.).

البته پنطیکاستی‌ها، به اشتباه، گمان می‌کنند که سابقه احساس‌گرایی آنان به آنچه در روز پنطیکاست به وجود آمده است برمی‌گردد. آنها معتقدند عطا شدن روح القدس در روز پنطیکاست بیشتر از همه چیز درباره تجارب احساسی بوده است تا چیزهای دیگر. همچنین، این حقیقت ساده را درک نکردند که حواریون به واسطه روح القدس شروع به تکلم به زبان‌های خارجی کردند تا حقانیت خود و قدرت شگفت‌انگیز خدا را به گوش همه برسانند. همان‌گونه که در اعمال رسولان ۲: ۱۱ این نکته آمده است: «و حتی کسانی که از روم آمده‌اند هم یهودی و هم آنانی که یهودی شده‌اند همه ما می‌شنویم که این اشخاص به زبان خود ما از اعمال عجیب خدا سخن می‌گویند». سیاق این آیه هرگز نمی‌گوید که روح القدس آمده است تا تجربه‌ای احساسی را بیاموزد؛ همان‌گونه که پنطیکاستی‌ها امروزه آن را تشویق می‌کنند. احساس‌گرایی هدف آمدن مسیح نبوده است و هیچ چیز عجیب و غریبی، نه در اینجا و نه در سایر جاهای عهد جدید وجود ندارد. روح القدس نیامده است تا کسی را تهییج کند، نیامده است تا کسی را برانگیزاند. روح القدس با اقتدار آمد،

حواریون را پر کرد و آنها به زبان‌هایی که قبلاً یاد نگرفته بودند تکلم کردند (Ibid.). نتیجه این‌گونه طرز فکر این می‌شود که معیار درستی همه چیز تجربه خواهد شد، و بالتبع، تجربه مهم‌تر از کتاب مقدس می‌شود. این خطرناک است که آموزه‌ها را بر مبنای تجربه بنا نهمیم. زیرا تجربه به خودی خود چهار خطر به دنبال دارد (Pohl, 2001: 39-40):

۱. درک‌نشدن تجربه در سیاق خودش و در منشأ الهی آن: تجربه‌های فراوانی وجود دارد. مردم صداهایی می‌شنوند، رؤیاهایی می‌بینند، با موجودات غیرانسانی ارتباط برقرار می‌کنند، نورهایی می‌بینند و ... حال از کجا باید فهمید که کدام یک از این تجربه‌ها توهم بوده و کدام یک الهام الهی بوده است؟ آیا در اینجا مقیاس و معیاری، غیر از کتاب مقدس، وجود دارد؟
  ۲. نتیجه‌گیری اشتباه در آموزه‌خواندن تجربه: تجربه را می‌توان به‌سادگی غلط تفسیر کرد و به اشتباه نامی کتاب مقدسی به آن داد.
  ۳. مهم‌تر شدن تجربه از روح‌القدس: اشتیاق بیش از حدی که در جلسات پنطیکاستی برای درک تجربه‌ای همانند تکلم به زبان‌ها، شفا، تعمید و ... وجود دارد، این شبیه را در ذهن تداعی می‌کند که: هدف از این‌گونه اعمال دریافت روح‌القدس است یا داشتن تجربه؟ ظاهراً جلسات پنطیکاستی‌ها به سمتی سوق پیدا کرده که تمایل به داشتن تجربه مهم‌تر از خود روح‌القدس شده است (see also: James, 2012: 8).
  ۴. درک‌نکردن همه انواع تجربه‌ها: پنطیکاستی‌ها تعلیم می‌دهند که همه تجارب ثبت‌شده در کتاب مقدس، باید برای مسیحیان امروز در حالت عادی تجربه‌پذیر باشد. بر این اساس، آیا اینکه در کتاب مقدس، در عهد جدید و حتی در کتاب اعمال رسولان مسئله ختنه آمده است، یعنی همه مسیحیان امروز باید ختنه کنند؟ آیا همه دستورات عمل‌هایی که در کتاب مقدس آمده است باید انجام شود؟
- از طرف دیگر، با توجه به تصویری که از وضعیت کلیسا در روزهای واپسین (مکاشفه ۳: ۲۰) مطرح شده است: «اکنون در مقابل در ایستاده، در را می‌کوبم. هر که صدای مرا بشنود و در را بگشاید، داخل شده، با او دوستی دائمی برقرار خواهم کرد، و او نیز با من»، مشاهده می‌شود که مسیح در مقابل کلیسا ایستاده، درب را می‌کوبد و می‌کوشد داخل شود، اما در آنجا اتاقی برای او نخواهد بود. زیرا همه به دنبال یافتن تجربه‌اند نه آمدن مسیح. این یعنی از آموزه و حقیقت غفلت شده و معیار و ملاک همه چیز تجربه شده است (Pohl, 2001: 90).

۶. پُرشدن از روح‌القدس از منظر کتاب مقدس

کتاب مقدس تعلیم می‌دهد که هر مؤمنی می‌تواند از روح‌القدس پر شود. خداوند برنامه‌ای دارد که به واسطه آن هر یک از فرزندان می‌توانند زندگی جدیدی داشته باشند؛ زندگی‌ای سرشار از پیروزی، سودمندی، و خدماتی مؤثر از سوی او؛ زندگی‌ای که شبیه زندگی مسیح باشد و جلال خدا را نشان دهد. اساسی‌ترین اقدام خداوند برای تحقق این هدف این است که فرد را از روح‌القدس پر کند. زیرا انسان‌ها به‌تنهایی نمی‌توانند زندگی مقدس و خوشایند خداوند را داشته باشند (Ibid.: 93).

حال پرسش این است که: معنای پُرشدن از روح‌القدس چیست؟ پنطیکاستی‌ها معتقدند پُرشدن از روح‌القدس تجربه ویژه‌ای است که در قالب عطیه تکلم به زبان‌ها دریافت خواهد شد. وقتی تکلم به زبان‌ها آغاز می‌شود، نشانه‌های آن پدیدار می‌گردد. در پاسخ باید گفت: اولاً میان تعمید و پُرشدن از روح باید تفاوت قائل شد. تعمید و پُرشدن دو حوزه متفاوت از کارهای روح‌القدس‌اند. به واسطه تعمید همه مؤمنان در بدن مسیح، کلیسا، قرار می‌گیرند (اول قرن‌تین ۱۲: ۱۳). از این رو همه مؤمنان به مسیح، که تجربه تعمید را داشته‌اند، مسیحی قلمداد می‌شوند. در لحظه ایمان به مسیح همه مسیحیان تعمید در روح شده و در مسیح قرار می‌گیرند (Pohl, 2001: 95).

اما درباره پُرشدن از روح، همان‌گونه که در افسسیان ۵: ۱۸ آمده است: «از مستی بپرهیزید، زیرا مستی انسان را به راه‌های زشت می‌کشاند. در عوض از روح خدا پُر شوید». توجه به چند نکته در این باره می‌تواند به فهم مسئله کمک کند (Pohl, 2001: 95):

۱. این دستور است. خداوند انتظار دارد که هر مسیحی، حتی گناه‌کاران، از روح‌القدس پر شوند.
۲. پُرشدن از روح اختیاری نیست. خداوند انتظار دارد همه مسیحیان پر شوند. این برنامه‌ای است که او برای همه در نظر گرفته است.
۳. این دستور برای آنهایی است که از قبل مسیحی بوده‌اند (افسسیان ۱: ۱) و آنانی که قبلاً تعمید شده بودند.
۴. از نگاه یونانی‌ها پُرشدن از روح به این معنا است که فرد کاملاً تحت تسلط روح‌القدس درآید.
۵. اگر او تسلط یابد، آنگاه این گفته پنطیکاستی‌ها که من باید بیشتر از او پر شوم (مفهومی که امروزه بسیاری به دنبال آنند)، نادرست است، بلکه او باید بیشتر به فرد

توجه کند. در نتیجه فرد باید خود را در اختیار او قرار دهد (این نکته در رومیان ۶: ۱۳، ۱۹؛ ۱۲: ۱-۲ نیز آمده است).

۶. هر مسیحی روح‌القدس را، به واسطه تعمید، در زندگی‌اش دارد، اما کسی که از روح‌القدس پر شده و تحت تسلط او است، مسیحیان به او اعتماد می‌کنند و حتی توانایی اداره کردن جامعه را به او می‌سپارند.

به طور خلاصه باید گفت، هر گاه فردی از روح‌القدس پر شود، روح خدا زندگی را هدایت می‌کند و ثمرات این هدایت در زندگی او به وجود خواهد آمد؛ همان‌گونه که در غلاطیان ۵: ۲۲-۲۳ آمده است: «اما هر گاه روح خدا زندگی ما را هدایت فرماید، این ثمرات را در زندگی ما به وجود خواهد آورد: محبت، شادی، آرامش، بردباری، مهربانی، نیکوکاری، وفاداری، فروتنی و خویشتن‌داری. هیچ یک از این صفات پسندیده، تضادی با احکام مذهبی و شریعت یهود ندارند».

در نتیجه، پُرشدن از روح‌القدس خاص پنطیکاستی‌ها نیست و از نظر کلیسا همه می‌توانند از آن پر شوند. از این رو شرط پُرشدن از روح، تکلم به زبان‌ها نیست، بلکه شرط اصلی آن تعمید است. هر کس تعمید شود، با اعتماد به روح‌القدس می‌تواند زندگی خود را به او بسپارد تا روح خدا زندگی‌اش را هدایت کند و در سایه هدایت‌های روح‌القدس به صفات پسندیده‌ای که در غلاطیان ۵: ۲۲-۲۳ به آنها اشاره شده است متصف گردد.

نتیجه

فرقه نوظهور پنطیکاستی بر مبنای آنچه در اعمال رسولان ۲: ۴ آمده و با محوریت آموزه روح‌القدس، در ابتدای قرن بیستم بنا شده است. پنطیکاستی‌ها معتقدند انسان مؤمن در سایه جست‌وجو و تلاش معنوی، دعای خالصانه، فروتنی و تواضع، اطاعت از خداوند و تبشیر مسیحیت، می‌تواند تجربه تعمید در روح‌القدس را دریافت کند. پس از آنکه خودش تعمید در روح‌القدس را دریافت کرد، به سراغ دیگران برود تا آنان را نیز به دریافت چنین تجربه‌ای تشویق کند و در واقع با شعار دریافت روح‌القدس به تبشیر بپردازد. گرچه روح‌القدس در سنت کلیسایی یکی از ارکان اصلی تثلیث مسیحی محسوب می‌شود، اما تجربه‌محور بودن و تلاش فراوان پنطیکاستی‌ها برای دریافت عطایا سبب شده است شخصیت الهی روح‌القدس به نیرو یا قدرتی غیرشخص‌وار تنزل یابد

و متعاقباً، جایگاه تجربه، از کتاب مقدس و حتی شخص مسیح والاتر به نظر بیاید. به‌علاوه، به اعتقاد برخی از متفکران، بنانهادن آموزه اعتقادی مهمی همچون آموزه روح‌القدس، بر سندی تاریخی، همچون کتاب اعمال رسولان، اشتباه است. فرد مؤمن به مسیح می‌تواند روح‌القدس را دریافت کند و در واقع در روح‌القدس تعمید شود. لذا حضور در کلیساهای پنطیکاستی و تلاش برای دریافت عطایا را تنها راه دستیابی به روح‌القدس دانستن، با متن مقدس تناسب ندارد. درنهایت باید گفت، آموزه روح‌القدس پنطیکاستی با آیاتی از کتاب مقدس تطابق ندارد و نمی‌توان آن را آموزه‌ای کتاب مقدسی نامید.

منابع

- کتاب مقدس (بی‌تا). بر اساس ترجمه سال ۱۹۰۴، چاپ ایلام.
- Anderson, Allan (2004). "Structures and Patterns in Pentecostal Mission," in: *Missionalia: Southern African Journal of Mission Studies* 32, No. 2, pp. 233-249.
- Anderson, Allan (2005). "Towards a Pentecostal Missiology for the Majority World," in: *Asian Journal of Pentecostal Studies* 8, No. 1, pp. 29-47.
- Anderson, Allan (2013). *An Introduction to Pentecostalism: Global Charismatic Christianity*, Cambridge University Press.
- Bresee, P. F.; Pierce, Robert (1908). *Manual of the Pentecostal Church of the Nazarene*, Texas: The General Assembly.
- Bruner, Frederick Dale (1997). *A Theology of the Holy Spirit: The Pentecostal Experience and the New Testament Witness*, Wipf and Stock Publishers.
- Conradie, Ernst M. (2015). "Ecumenical Perspectives on Pentecostal Pneumatology," in: *Missionalia* 43, No. 1, pp. 63-81.
- Davis, William (2013). "Why I am no longer a Pentecostal 2", in: *Seek Old Path*, Vol. 24, No. 7, pp. 49-56.
- Dunn, James D. G. (2010). *Baptism in the Holy Spirit: A Re-Examination of the New Testament Teaching on the Gift of the Spirit in Relation to Pentecostalism Today*, Hymns Ancient and Modern Ltd.
- Ebertshäuser, Rudolf (2011). The Charismatic "Spirit Baptism" and the Biblical Baptism in the Holy Spirit, *ESRA- Schriftendienst*, February.
- House, Sean David (2006). *Pentecostal Contributions to Contemporary Christological Thought: A Synthesis with Ecumenical Views*, University of South Africa.
- James, Jeremy (2012). *The Great Pentecostal-Charismatic Error: Why Scripture Does not Allow True Believers to Invoke the Holy Spirit*, Ireland: 22 August, www.zephaniah.eu.

- Keen, Samuel Ashton (1895). *Pentecostal Papers: Or, the Gift of the Holy Ghost*, Cranston & Curts.
- Liardon, Roberts (2006). *The Azusa Street Revival: When the Fire Fell-an in-Depth Look at the People, Teachings, and Lessons*, Destiny Image Publishers.
- Macchia, Frank D. (2006). *Baptized in the Spirit*, Michigan: Zondervan.
- Miller, Denzil R. (2005). *Empowered for Global Mission: A Missionary Look at the Book of Acts*, Life Publishers International USA.
- Miller, Denzil R. (2009). *Power Encounter: Ministering in the Power and Anointing of the Holy Spirit*, USA: AIA Publications.
- Miller, Tracy (2012). *The Global Religious Landscape: Christianity*, Pew Research Center's Forum on Religion & Public Life, Washington, D. C.
- Pohl, Alfred H. (2001). *17 Reasons Why I Left the Tongues Movement*, Canada: Bethel Baptist Print Ministry.
- Porter, David K. (1999). *Shaping the Missionary Identity of the Pentecostal Assemblies of Canada: Spirit Baptism and Exchatology in the Writings of George A. Chambers and Robert E. Mcalister*. Wycliffe College.
- Quebedeaux, Richard (1976). *The New Charismatics: The Origins, Development, and Significance of Neo-Pentecostalism*, Doubleday Books.
- Robson, Robert Brian (2012). "The Temple, the Spirit and the People of the Presence of God: Examining Critical Options for a Pentecostal Ecclesiology," University of St. Michael's College.
- Turney, Mark (2011). *Proclaiming Pentecost: 100 Sermon Outlines on the Power of the Holy Spirit*, USA: AIA Publications.
- Walker, Daniel Okyere (2010). "The Pentecost Fire Is Burning: Models of Mission Activities in the Church of Pentecost," University of Birmingham.
- Wigglesworth, Smith (2001). *Ever Increasing Faith*, Whitaker House.